

Beste mensen,

de christelijke gemeente bestaat 2000 jaar, Israël als volk bestaat nog veel langer. Generaties voor ons hebben het geloof overgeleverd, tot op de huidige dag, zo goed en zo kwaad als het ging.

In de kerkgeschiedenis is veel verkeerd gegaan, in de naam van Christus is onrecht geschied. Toch is het een wonder dat er nog steeds mensen zijn die geloven in de verlossing door Jezus Christus, en dat er gemeenschappen van gelovigen zijn.

Het christenvolk is geen eenheid gebleven. Men zegt wel: wij geloven in God, in de verlossing door Christus en we hebben dezelfde Bijbel, maar dat betekent niet dat christenen makkelijk onder dezelfde noemer samenkomen.

De Bijbel is een bijzonder boek, een rijke bron van overlevering van duizenden jaren oud. Christenen zeggen dat ze daar hun geloof op baseren. Maar hoe moet je daar de waarheid uit putten? Velen vinden het tragisch dat christenen zo verdeeld zijn.

Er zijn er die een strakke organisatie willen met duidelijke richtlijnen van wat je wel of niet mag, en een geloofsbelijdenis waar in precies geschreven staat waar je ja en amen op moet zeggen. Anderen willen meer persoonlijke vrijheid en verantwoordelijkheid, ze willen zelf ontdekken hoe te geloven.

De Rooms Katholieke kerk probeert een algemene wereldkerk te zijn, die boven de verdeeldheid staat. Maar tegen het centrale gezag in de kerkleiding van een paus is protest gerezen. De protestantse kerken ontstonden, die probeerden de kerk te hervormen, maar hebben ze het veel beter gedaan? Hun kerken zijn ook weer gesplitst. Er is een oecumenische beweging gekomen, die probeerde de kerken met elkaar te verzoenen.

Veel geloofsgemeenschappen zien alleen hun leer als het ware Christendom en zijn niet bereid tot een compromis.

Het Baptisme is zo'n 400 jaar oud. Terwijl in de kerk de kinderdoop algemeen was geworden, keerde dat terug naar de doop van gelovigen, de doop op belijdenis. Je laat je niet door je ouders dopen terwijl je nog onmondig bent, maar pas als je zelf bewust kiest voor Jezus Christus. De naam Baptisme heeft ook met doop te maken.

Maar ook de baptisten bleven geen eenheid, een groep vond dat de 10 geboden niet alleen voor het volk Israël golden maar voor alle mensen. Eén van die geboden is: onderhoud de Sabbat. Dat hadden de meeste kerken jaren niet meer gedaan, men vond dat iets voor de Joden en de zondag een dag voor de christenen. De Zevendedags Baptisten zijn in afwijking van de meerderheid weer de Sabbat gaan vieren. Die beweging ontstond in Engeland, ging naar Amerika en kwam ongeveer 150 jaar geleden naar Nederland en begon in Haarlem.

90 jaar geleden ontstond er ook in Amsterdam een Zevendedags Baptiste gemeente. Een paar generaties lang komen daar christenen op Sabbat samen en worden er mensen gedoopt als ze belijdenis gaan doen van hun geloof in Jezus Christus. Het is nooit een grote gemeenschap geweest, maar tot op de dag van vandaag zijn ze er. Ze zijn verbonden met sabbatvierende baptisten in Nederland en in het buitenland.

Op een geschiedenis van een paar duizend jaar is 90 jaar niet zo veel, in vergelijking met anderen zijn we maar een kleine kerk.

Als teken van dankbaarheid hadden we het in dit jaar met anderen willen vieren. Het jaar 2020 heeft op veel gebieden plannen in de war geschopt. Van een wat grotere viering kan in deze tijd geen sprake zijn, het is nu lastig met velen samen te komen. We zijn al blij dat we, na bijna 3 maanden, vanaf 6 juni weer onze wekelijkse diensten kunnen houden op onze locatie aan de Vening Meineszlaan.

De gemeente van Jezus Christus heeft stormen en rustige tijden meegemaakt. Deze tijd doet op ieder een beroep. Standaardoplossingen voldoen nu soms niet. Uitdagingen zorgen er wellicht voor dat je alert blijft en niet indut. Eén van de opdrachten van de gemeente is om waakzaam te zijn.

Het getal 90 is niet zo'n bijzonder getal in de Bijbel, zoals 40, 50, of 100. Het doet wel denken aan een mensenleeftijd. (Sara kreeg op die leeftijd nog een kind). Er zijn niet veel mensen meer die over de tijd van 1930 uit eigen ervaring kunnen vertellen. Psalm 90 is een psalm die gaat over de eeuwige God, die met broze vergankelijke mensen omgaat. God bekommert zich om mensen. Aan Hem wordt gevraagd of Hij het werk van de mensenkinderen wil bevestigen, vastigheid wil geven.

De komende tijd zal het jubileum niet op grootse wijze gevierd worden. Er komt waarschijnlijk wel later een gelegenheid voor.

Ik denk dat het bijzonder is dat God tot op deze dag met ons mensen wil meegaan. Niet al het mensenwerk van nu, en vorige generaties is zinloos. God kan er betekenis en waarde aan geven. Wij mogen vragen: het werk van onze handen, Heer, bevestig dat.